

Πρόσχε καλά, εἶπεν ἡ Ἀρμαντίνη ἐμποδίζουσα τὸν Μελκοῦρον· μοῦ κάματοσι μεγαλήτερον, παρ' ὅ,τι σοχάζονται χάριν, ἀρχίζω νὰ βλέπω πόσον εἶμαι ἡπατημένη...— Ὅταν δίδῃ τις τόση ἀφορμὴν εἰς τὴν κριτικὴν, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν γενναϊότητα νὰ τὴν ὑποφέρῃ μὴν τοὺς διακόψῃς, παρακαλῶ.

« Ὁμολογήσατε ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, ὅτι εἶναι ἀμαρτία τόσον ὠραία γεῖνις, νὰ μεταβάλλῃ μετὰ τὴν ἀξιογέλασον οἰηομένης, τὴν ἐνωσιν τῶν ἐρασιμωτέρων προτεριμάτων. Ἐὰν ἦτον πονηρὰ, ποτὲ δὲν ἤθελον τὴν ὑπερασπισθῆ· ἀλλὰ συγκατατεῦσατε, ὅτι ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας τῆς ἔκαμε νὰ κερδίσωμεν τὸ εἶχημα· ὁ φόβος μήπως αὐξήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τὴν ἐμπόδιζε νὰ χορεύσῃ μετὰ ἡμᾶς, ἢ συχνάκις τὴν ἐμποδίζει νὰ διευθύνῃ πρὸς ἡμᾶς τὸν παραμικρὸν λόγον, νὰ ῥίψῃ τὸ παραμικρὸν βλέμμα. — Ἀληθεύει, εἶπεν ὁ Γερκοῦρος, ὅτι εἶναι ἐξαιρετοῦ φύσεως· ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ μὴν ᾔναι τόσον τυφλή; ἐξ αὐτῆς τῆς νηπιότητος ἤκουε νὰ καυχῶνται τὴν ὠραιότητά της. Πρὸ πολλοῦ γενηθεῖσα τὴν μητέρα της, διευθύνεται παρὰ τοῦ πατρὸς της, ὅστις εἶναι τῶν ὀντι κόσμιος ἄνθρωπος, ἐνασχολεῖται ὅμως πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ἐμπόριον του, παρὰ εἰς τὰ ἐλαττώματα τῶν τέκνων του. — Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Δουμόντης. — Ἡ ἀδελφή της, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, ἡ ἐρασιμωτέρα γυνὴ ἀναμφιβόλως, εἶναι τόσον ἀφελῆς, καὶ τόσον ἐθαμβώθη διὰ τὴν ἀξιοτητα καὶ ὠραιότητα τῆς ἀδελφῆς της, ὥς ἀκαταπαύτως ἡ ἰδία τὴν κολακεύει καὶ τὴν πλανᾷ, — Ἀκούεις Μαρία; εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἀρμαντίνη μετὰ τὸν θελκτικώτερον τόνον ἢ σφιγγούσα τὴν χεῖρά της. — Ἐ, ὑπέλαβεν ὁ Κάρλος, ἐὰν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ γνωρίσῃ πόσον μόνῃ γίνεται ἀξιογέλαστος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλει γενῇ ἢ σεμνοτέρᾳ καὶ καλλιτέρα τῶν γυναικῶν, ἢ τότε αἱ εἰλικρινέστεραι προσφοραί μου θέλουσι λάβει τὸν τόπον τῶν ἀσεβῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὁμολογῶ ὅτι πάντοτε μετὰ δισαρέσκειαν παραδίδομαι. »

« Θέλω ὠφελῆσθαι ἀπὸ τὴν νοουθεσίαν ταύτην, εἶπε πρὸς τὸν Πατέρα της ἡ Ἀρμαντίνη, καὶ εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἥτις μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν. Ἄς ἐξέλθωμεν χωρὶς θόρυβον, καὶ ἄς ἀφήσωμεν τοὺς νεανίσκους αὐτοὺς νὰ παραδίδονται εἰς τὰς ἀξιεράστους αὐτῶν εἰφροσύνας... Δὲν θέλω λησμονήσῃ ποτὲ, ἐπρόσθεσεν αὐτὴ μετὰ ἔμφασιν, ὅτι ὁ Κάρλος κατεδέχθη νὰ με ὑπερασπισθῇ, καὶ σοχάζομαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν ἔντευξιν. »

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ἐμπόριον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγένετο διὰ Μεταλλαγῆς. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἔφερε δυσκολίαν εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, μετεχειρίσθησαν τὰ μέταλλα, πρότερον μὲν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν, καὶ ἀκολούθως χαράττοντες αὐτὰ πρὸς ἀποδείξιν τοῦ βάρους τῶν μετὰ τινὰς ἐπισήμους ἐκτυπώσεις.

Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς ἀρχαιότητος ἀνάγουσιν εἰς αὐτὰ τὴν ἀρχὴν τῶν νομισμάτων. Οἱ Ἕλληνες ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῶν εἰς τινὰ βασιλέα τοῦ Ἀργεῖος, ὡς μαρτυροῦσι καὶ τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ᾔναι, ἡ χρῆσις αὐτῶν φαίνεται ἐκ τοῦ Ὀμήρου, οἱ δὲν ἦτο γνωστὴ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ἐκ τῶν νομοθεσιῶν δὲ τοῦ Λυκούργου (900 Πρ. Χρ.) γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ νόμισμα ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Ἐκ δὲ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος (600 Πρ. Χρ.) φαίνεται ἡ χρῆσις του κοινοτάτη. Τόσον δ' ἤσθάνθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν ἀνάγκην τοῦ νομίσματος, ὥς καὶ τὸ ἐπρωσωποποίησαν καὶ τὸ παρέστησαν ὑπὸ σχῆμα θεότητος· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸ παρίσταν ὑπὸ σχῆμα γυναικὸς κρατούσης πλάσγινα καὶ κέρας ἀφθονίας, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἐτύπονον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς λεγομένης Μονέτας, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἀκολούθως τὸ νόμισμα τὸ καὶ παρ' ἡμῖν (χρδ.) διασωζόμενον ὄνομα Μονέτα.

Τὰ συνηθέστερα μέταλλα, ἐξ ὧν κατεσκευάζοντο τὰ Νομίσματα ἦσαν, ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσός, ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χαλκός. Ἐνίοτε δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ ἄλλα μέταλλα. Οἱ Σπαρτιάται κατεσκευάζον μέταλλα ἐκ σιδήρου. Διεσώθησαν δὲ καὶ μολύβδινα μέταλλα. Οἱ Καρχηδόνιοι δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ σκύντινα νομίσματα, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ξύλινα.

Τὰ κυριώτερα τῶν ἀρχαίων νομίσματα ἦσαν τὸ Τάλαντον, (διάφορον κατὰ τόπους) ἡ Μνᾶ, καὶ ἡ Δραχμή. Ταῦτα πρῶτα ὅμως ἦσαν ὀνόματα περιληπτικά, ὡς τὸ τῆς συνηθείας Ποσυγγεῖον. Ἡ δὲ Δραχμή ἦτο τὸ πραγματικὸν βάρος. Τὸ τάλαντον ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5000 φράγκων, ἢτοι 20000 γροσίων. Ἐκατὸν δραχμαὶ ἀπετέλουν μίαν Μνᾶν.

Ὁ ἄργυρος Στατήρ ἰσοδυναμεῖ μετὰ τέσσαρας δραχμάς. Ἐν πλείοτερά δὲ συνηθεῖα ἦτον ὁ χρυσὸς Σιατήρ.

Ὁ ὀβολός ἦτο τὸ ἐκτεμνόμενον τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, καὶ τὸ συνηθέστερον ὄλων τῶν νομισμάτων, καὶ κατεσκευάζετο ἐκ χαλκοῦ.

Τῶν Ῥωμαίων τὸ σύνθημα νόμισμα ἦτο τὸ Ἀσσάριον.

—Τὰ δ' ἀργυρῶ των νομίσματα ἦσαν τὸ Δι-
νάριον, τὸ Κηνάριον, καὶ τὸ Σεσ-
τέρεσιον. Ε.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 326.)

Ιουστιανὸς Β' μετὰ δεκαετῇ ἐξορίαν ἀναλα-
βὼν τὸν θρόνον, ἐπροξένησε πάμπολλα κακὰ εἰς τοὺς
ὕπηκούς του. Διαδέχεται δ' αὐτὸν Φιλίππικὸς
Βαρδάνης (711), ὁ ὅποιος ἀνεκαίνισε καὶ τὴν
αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, καὶ πολλῶν ταραχῶν ἐστάθη
πρόξενος.

Εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ Φιλίππικου Ἀρτέμιον τὸν
καὶ Ἀναστάσιον (713) καὶ Θεοδόσιον Γ' τὸν Ἀτρα-
μυτινὸν (714), ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἔπαθει οὐκ ὀ-
λίγα ἐσωτερικῶς μὲν ἐκ τῆς ἀδρανείας τῶν βασιλέων
του καὶ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς ἐριδας, ἐξωτερι-
κῶς δὲ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες ἐφορμήσαντες ἐκ
τῆς Ἀφρικῆς, εἰσέβαλον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γραικο-
ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Διαδέχεται τέλος τὸν θρόνον Λέων ὁ Ἰσαυρος (716),
γενικὴν χαρὰν προξένησας εἰς τοὺς Χριστιανούς διὰ
τὴν ἀξιοτήτά του, καὶ διότι ἐδείκνυε κλίσιν εἰς τὴν
ἡσυχίαν τῶν ὑπηκόων του. Κατὰ τὸ δέκατον ὅμως
ἔτος τῆς βασιλείας του ἔγινεν αὐτίος ἀνεπίστου τα-
ραχῆς, διεγείρας σφοδρὸν διωγμὸν κατὰ τῶν εἰκόνων
καὶ τῶν προσκυνούντων αὐτάς.

Τὸν Λέοντα διαδέχεται (741) ὁ υἱὸς του Κων-
σταντῖνος Ε' ὁ Κοπρώνυμος, ὃς τις ἐφέρθη
σκληρότερα ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς προσκυ-
νοῦντας τὰς εἰκόνας, διεγείρας σφοδρὸν κατ' αὐτῶν
καταδιωγμὸν.

Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος του (775) Λέων Δ' ἐφάνη
ὅμοιος μὲ αὐτὸν, προστάξας ἀκόμη νὰ μὴ διδῇται εἰς
κάνένα τὸ ὄνομα Ἅγιος, ἀλλ' ἅπαντες νὰ καλῶνται
διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὀνόματος.

Εἰς τὴν Ῥώμην χάριν τῶν τοιούτων κινήματων τῶν βασιλέων τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ὁ μὲν αὐτοκρατορικὸς ἐσχαρὸς καταντᾷ νὰ διω-
χθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐστούλφου, βασιλέως τῶν Λογγοβαρδῶν, ὁ δὲ Στε-
φανὸς Γ', διὰ τοῦ Πιπίνου, βασιλέως τῶν Φράγκων, λαμβάνει τὴν ἐξ-
αρχίαν τῆς Ῥαβέννης (μὴ ἐμπεριεχομένης εἰσὶν τῆς Ῥώμης), καὶ ἐκ-
τοτε ἤρχισε νὰ στερεώνηται ὡς κοσμικὸς ἡγεμὼν. Ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ
τοῦ Πιπίνου, Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἀναλαμ-
βάνει τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἡ Ῥώμη (ὡς καὶ ἅπαν ἡ
Ἰταλία) ἀπεσπάσθη ὀλοτελὸς τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ δὲ
πάπας Λέων Γ' στερεώνει τὸν θρόνον του ἀπὸ τὴν καταδρομὴν τῶν
ἐχθρῶν του, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸν διὰ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, πρὸς
ἀμοιβὴν τὸν ἐστεφέν αὐτοκράτορα Ῥωμαίων. Καὶ οὕτως ἡ Δύσις
ἶδε πάλιν νέον Αὐτοκράτορα.

Ἀποθανόντος τοῦ Λέοντος (780) διαδέχεται τὸν
θρόνον ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος Γ' ὁ Περ-
φυρογενήτης, ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς

του Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ἥτις καὶ ὑπερνικήσασα ἀ-
πάσας τὰς δυσκολίας εἰσήγαγε πάλιν τὴν προσκύνη-
σιν τῶν εἰκόνων. Ὁ Κωνσταντῖνος φθάσας εἰς ἑλι-
κίαν, καὶ βλέπων τὴν μητέρα του διοικοῦσαν μόνην,
τὴν κατεβίβασε τοῦ θρόνου. Ἀλλ' οὕτη ἀναλαβούσα
δυνάμεις, καὶ τυφλώσασα αὐτὸν διὰ νὰ τον κατα-
στήσῃ ἀνάξιον τοῦ θρόνου, ἀνέλαβε πάλιν τὴν βασι-
λείαν.

Ἐπὶ τοῦ Περφυρογεννήτου Κωνσταντίνου ΣΤ' ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ
τῆς μητρὸς του συνεκροτήθη ἡ ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Νι-
καίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομαχῶν.

Τὴν Εἰρήνην διώξας διαδέχεται (802) τὸν θρόνον
Νικηφόρος ὁ Πατρίκιος φανείς καταγῶγιον
πάσης κακίας, καὶ τὰ ἀνήκουστα προξένησας εἰς τοὺς
ὕπηκούς του.

Τοῦτον διαδέχεται ὁ υἱὸς του Σταυράκιος,
καὶ τοῦτον μετ' ὀλίγους μῆνας Μιχαὴλ Α' ὁ Ραγγα-
βὲς (811), καὶ τοῦτον Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος (813)
ὅστις καὶ πλανηθεὶς ὑπὸ τινος, ἀνανέωσε τὴν εἰκο-
νομαχίαν.

Ὁ διάδοχος τοῦ Λέοντος Ε' Μιχαὴλ ὁ Τραυ-
λὸς (820), ἦτον ἀνὴρ κακὸδοξος καὶ διόλου ἁθρη-
σκός, ὃς τις καὶ ἐφέρθη σκληρῶς κατὰ τῶν Χριστι-
ανῶν, βιάζων αὐτοὺς νὰ περιτέμνωσιν, καὶ νὰ νη-
στεύωσι τὰ σάββατα, καὶ καταγελῶν τὴν μέλλουσαν
ἀνάστασιν κτλ. — Ὁ υἱὸς του Θεόφιλος (829) ἦτον
ἀνὴρ ἐκ τοῦ ἐναντίου δίκαιος, πλὴν ἐφέρθη σκληρό-
τατα κατὰ τῶν προσκυνούντων τὰς εἰκόνας.

Τὸν Θεόφιλον διαδέχεται (842) ὁ υἱὸς του Μι-
χαὴλ ἐπιτροπευόμενος διὰ τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν
ὑπὸ τῆς μητρὸς του Θεοδώρας, ἥτις καὶ ἔπαυσε πάλιν
τὴν εἰκονομαχίαν.

Τὴν Μιχαὴλ διαδέχεται Βασίλειος ὁ Μοκεδών
(867) ἀξιόλογος αὐτοκράτωρ, ὃς τις καὶ νικήσας κατὰ
κράτος τοὺς Βουλγάρους, ἐπεμψεν εὐλαβεῖς ἱερεῖς διὰ
νὰ τοὺς τελειοποιήσωσιν εἰς τὴν νέαν αὐτῶν θρησκείαν,
τὴν Χριστιανικὴν. Τοῦτον δὲ διαδέχεται (886) ὁ
υἱὸς του Λέων ὁ Σοφός.

Ἐπὶ τοῦ Βασιλείου συνέβησαν οὐ μικραὶ ἐριδες χάριν τῶν Πα-
τριάρχων Φωτίου καὶ Ἰγνατίου, ἐφ' ὧν ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ τὸ
σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

ΜΥΘΟΣ.

Ὁ μικρὸς βάτραχος ἰδὼν τὸν παχύσωμον βοῦν,
τὸν ἐξήλευσε καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν ὁμοιάσῃ· ἐξετάθη
λοιπὸν καὶ ἐφρουσκώθη τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τὸ τέν-
τωμά του ἔσκασεν. — Ὁ κόσμος γέμει ἀπὸ ἀνθρώ-
πους οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὸν αὐτὸν νοῦν μὲ τὸν βάτρα-
χον. Ὁ ἰδιώτης θέλει νὰ ὁμοιωθῇ μὲ τοὺς ἄρχοντας,
ὁ τεχνίτης μὲ τοὺς μεγαλεμπόρους, καὶ ὁ μόλις τὰ
πρὸς ζωάρκειαν ἐξοικονομῶν μὲ τοὺς βαθυπλοῦτους.

Εἶναι λοιπὸν παράδοξον ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ μας τέν-
τωμα πάσχομεν ὅτι ἔπαθε καὶ ὁ βάτραχος;